

Göcsej

Nem törnek égbe magas bércek,
Mégis hegy-vidék lehet
Itt, hol beképzelt dombgerincek
Viselik a büszke hegy nevet.

Ám néha, mikor megvadul a szél,
S Kandikó tornyán fennakad,
Rablóvezérről zeng bús balladát,
Kinek rút tette fennmaradt.

Simul majd onnan dombok hátára,
Siklik burjánzott ős-tőkéek között,
Cirógat roskadt boronafalat,
S csitul vén gyümölcsfák fölött.

Nincs itt széles, zúgó folyó,
Tengerpart fövénye nem hívogat,
De völgyek ölén, szerényen
Ott csordogál sok kis patak.

Erdő ölel, vadakat rejtő.
Természet adta nyugalom.
Gomba, gyümölcs tálalva vár
Friss illatú zöld asztalon.

Nem áztatta sok vér e földet,
Nem zajlott soha nagy csata.
Verítékkal gyúrt agyagból lett
Erre az élet záloga.

Néma a megmentett harang,
Kihalt falvakra csend lapul.
Mégis sok van, ki marad,
Kik szíve itt esett rabul.

Lehetne bárhol máshol
Hasonlatos, mint ez a hely.
De a táj, az ember, s az őrzött múlt
Teszi azzá, ami: ez Göcsej.